

Reliefarea sensului general al liricii bacoviene

George Bacovia (1881-1957) a fost cel mai important reprezentant al simbolismului românesc. Volumele sale de versuri: "Plumb" (1916), "Scantei galbene" (1926), "Cu voi" (1930), "Comedii in fond" (1936) si "Stante burgheze" (1946) ii confirma acest loc privilegiat.

Descinzand (cum s-a afirmat) din simbolistii francezi, Bacovia se singularizeaza prin sensul general al liricii sale: caderea, miscarea de involutie a vietii, pana la starile primare ale materiei.

Versurile din enunt (constituind strofa a II-a a poeziei "Plumb") confirma acest sens. Aflat, se pare, intr-un cavou, langa sicriul unui mort iubit, poetul are in fata o ipostaza revoluta a Creatiei universale: umanul care s-a descompus, intorcandu-se in mineral ("intors"), in cenusa universala convertita in plumb.

Sa fie aceasta iubita din "Cuptor" (unde oamenii se misca "descompusi / Cu lutul de caldura asudat" s.n.)? Sau o infatisare arhetipala a umanului care se intoarce in lutul biblic?

Aflat intr-o nemiscare totala, poetul traieste trei dintre starile care preced moartea: singuratatea, frigul si somnul. in curand, si aripile lui vor atarna nefolositoare sub apasarea plumbului.